

egen Færdighed og Behændighed til at fremstille Brangen af, hvad der kom frem, da overvurderer han i saa Henseende min Evne; thi der hører sandelig ikke megen Behændighed til at fremsætte det Brange, naar det lægger sig i den Grad selv for Dagen, at Enhver med en Smule ubildet Blik snart kan see det; det skyldes derfor ikke mig, at man har seet Brangen paa hele den Fremgangsmaade, for hvilken det ærede Medlem her har stillet sig i Spidsen. Jeg maa imidlertid være det ærede Medlem takskyldig for, at han til Slutningen selv var saa god at levere et Bidrag til Bedømmelsen af den Maade, hvorpaa han behandler og forvansker de Uttringer, der ere komne frem, og den Dptræden, som har fundet Sted fra et Medlems Side; han forvansker dem paa en Maade, som maa være aldeles ubegribelig, naar man veed, hvor nøie det ærede Medlem dog er bekjendt med de Forhandlinger, der have fundet Sted her i Salen. Jeg troer ikke, at det i den Henseende vilde være muligt at præstere noget mere slaaende Beviis end det, som det ærede Medlem selv var saa god at give. Det, hvorover jeg og Mange med mig i det foregaaende Møde beklagede os med Hensyn til denne Adresse, var, at der ikke, forinden den kom frem, var givet Leilighed til at lade de forskjellige Anskuelser komme til orde baade med Hensyn til Spørgsmaalet om Betimeligheden af at indgive Adressen og om Formen for dens Affattelse. Vi fandt det høist besynderligt, at netop de, der havde sluttet sig sammen om at gjøre et Skridt, om hvilket de vidste, at et stort Antal af Thingets Medlemmer var af en anden Mening, ikke blot forhandlede og afgjorde Spørgsmaalet om Adressen indbyrdes, men fremsatte den med den imponerende Underskrift af et Fleertal af Thingets Medlemmer, uden med et eneste Ord at have henvendt sig til andre Medlemmer. Hvilket Beviis vilde da nu den ærede Ordfører føre imod mig? Et Beviis, som kunde være slaaende for dem, der slet ikke kjende Noget

til Sagen, men som for dem, der gjøre dette, kun bliver betegnende for det ærede Medlems Fremgangsmaade. „Jeg kan paavise“, sagde han, „at der for to Aar siden blev indgivet en Adresse med 10 Underskrifter, men det havde det ærede Medlem“ — derved sigtede han til mig — „ikke Noget imod; han var endog een af dem, der havde underskrevet den!“ Han føier til, for end yderligere at betegne mig — men jeg antager dog, at han nærmest derved kommer til at betegne sig selv — at det muligt var min Tanke, at, naar jeg blot selv var med, var Alt godt, og at det var det, der udgjorde Forskjellen imellem dengang og nu; men hvori bestod i Virkeligheden Forskjellen? De 10 Medlemmer vare udvalgte fra alle Sider her i Salen af alle dem, der kunde antages paa nogen Maade at kunne træde frem med Pretension paa at kjende og indestaae for Anskuelserne i de forskjellige Kredse; det var det, der udgjorde Forskjellen. Ingen kan dog forlange, at Thinget i sin Heelhed skal træde sammen for at forhandle enhver Sag; men naar der udnævnes visse Medlemmer, eller naar der, for at jeg skal holde mig til det her omhandlede Tilfælde, finder en Aftale Sted mellem 10 Medlemmer, der iøvrigt betragtes som repræsenterende de forskjellige Afstygninger, vil Noget da for Alvor sammentligne en saadan Dptræden med den Dptræden og Fremgangsmaade, som har fundet Sted i den her foreliggende Sag? Hvem vare da de 10 Medlemmer, som dengang samlede? Den ærede Ordfører har kun nævnet een af dem for at faae Anledning til dertil at knytte den Uttring, jeg før nævnte. De vare følgende — jeg antager ikke, at den høitærede Formand har Noget imod, at jeg oplæser deres Navne —: Carlsen, Fenger, Frederiksen, Hall, S. A. Hansen, Høgsbro, Reinhold Jensen, Müllen, C. B. Nyholm og Winther. Efterat jeg har nævnet de 10 Medlemmer, forekommer det mig, at man vel maa have en Forestilling om, at Tanken med det Skridt, vi dengang foretog, var at faae